

A lepecsételt ajtó

Mazzag Istvánnak

A lélek színe, az vörös, mondjuk ezt persze kellene tudni. Elég sokféle vörös. Ne valamilyen zászlószínt képzelj oda. Meglehetősen sokszor látunk vért, hozzá vagyunk szokva. Belülről bekenték a barlangot, vagy már a kövek ilyenek, eleve. Thézeusz, mielőtt megpillantotta volna a labirintus falait, nem ezt a színt képzelte el, hűvös, szürke márványra gondolt, hideg fényre. *Befelé* kell menni, mint a piramisba. Nyilván mindig nappal mennek be, de Te mégiscsak éjjelt képzelj oda, és ha éjszakát, akkor már fáklyát a kézbe, és jeges huzatot, hogy odabenn várjon. A szörnyeteg lélekzik. Hideget fúj ki, idáig érzed a szelét, a falak mégis vörösek. Merthogy: belül vörös a lélek. Eszedbe jut: izzik. Eszedbe jut: zsarátnok. Nyálkahártya. Láz. Egy forró virág. Skarlát. Mész, zsákutcába tévedsz, vissza, újra jobbra, balra, a hang után, ütemes fújtatás, egyre hangosabb. És nem üres a tér, mint gondolná az ember. Dolgok vannak ott és lények.

Azt mondják, egyszer nagyon különös dolog történt. Feltártak egy piramist, a sírkamra ajtaja mögött nagyon vékony függönyt találtak. Fátylat. Át lehetett látni rajta. Átvilágította a fáklyák fénye. Trónon ült a fáraó és asszonya, elképzelhetetlen kincsek között. Bebalzsamozva, de a jól ismert gyolcsburok nélkül. Mintha csak elbóbiskoltak volna, egy eseménytelen délutánon. Az európaiak egy percig mozdulatlanul álltak, nézték a képet, a fátyolon át. Aztán valamelyikük elrántotta a függönyt. Apró légáramlatot kavart a mozdulat, és egy pillanat alatt szürke porrá varázsolt mindent, ami nem aranyból vagy ezüstből volt. Csak a kép maradt meg, amíg élt az a néhány európai.

Juss el a lepecsételt ajtóig.

Egy kevésbé ismert változat szerint Thézeusz a saját lélegzését hallotta, ahogy *befelé* haladt. Ott, bent, a labirintus középpontjában egy nagyon mély kút van. Mély, a vize sötét, de tiszta. Van némi fény is ott. Bevihetnéd oda a dolgokat, az aranyból és ezüsből valókat. Kell az a kevés fény; látni, ez talán a legmélyebb mámor, amire esélyed lehet. A józanság – ragyogó korona, a fejedet egyensúlyozod, ad egy tartást, ahogy jársz, lassúvá és nemessé teszi a mozgást, és, hát igen, kicsit nevetségessé. Indulatos mozdulat, ahogy megrázza a fejét. Hideg abroncs a homlokán, nem lehet megfélemezni róla. A korona leesik, bongva elgurul, egy sötétebb sarokba. A látvány egyensúlya: az arany derengés a homályban, és azok az ezüst fények, a pupilla körül. Megtalálja a szárnyakat egy fekete láda mélyén. Felcsatolja őket, és kitalál a szabadba. Az Ég ólomszínű, mit sem tud a Gyémántról, amely mögötte világít. Agyonmosott, foszladozó, szürke kendő. Az erő apró, ügyetlen, esendő mozdulatokból bomlik ki, de a teste mégis egyre könnyebb, felemelkedik a vad rohanás végén. Felemelkedsz. Széthasítod a szürke rongyot, most minden színt egyszerre láatsz, úgy vakít el a Gyémánt, úgy lobbant egyetlen lánggá, úgy zuhansz le, a kút sötét vizébe.

Budapest

Németh Gábor